

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

לְעֶפְרוֹ / יאיר הורביץ

רַגַע רַגַע.
נְאֻסָּף לְעֶפְרוֹ,
לְעֶפְרָם נְאֻסָּף.
שְׁלוֹם לָךְ, אָדָם.
יֵרַח רַךְ בְּלִימוֹן חוּגֵג
אוּ בִקָּר טוֹב.
שְׁמֵשׁ זוֹהֵב אוּ
לִילָה טוֹב.
לִילָה טוֹב
תִּנְעַם לָךְ הַמְּנוּחָה,
לְפַעֲמִים נָחָה שְׂכָחָה, מְנוּחָה.
פְּחָדֵי נַעֲלָם בְּעֶפְרָךְ.
שְׁלוֹם לָךְ, אָדָם.
בְּעֶפְרָם.

עלון מס' 1516 – 10/8/18

פתיח

המוסד הקרוי 'עלון אשדות' קם לפני עשרות רבות של שנים והוא מלווה את חיינו מזוית אישית מפרגנת או פחות, תלוי במתבונן. בעקבות הקמת 'אגודת נוף אשדות' חלו מספר שינויים באופן העברת האינפורמציה, משום שחלק מחברי האגודה אינם חברי אשדות ולהפך. דורון כמזכיר חשב לנכון, וראיתי זאת איתנו עין בעין, שחלק מהמידע הנוגע לקיבוץ (אגש"ח) אינו רלוונטי לאנשי ההרחבה, ולכן הוציא אותו בפירסום נפרד. הגדיל לעשות מחליפו יונתן שקרא למדור 'ניבים' שם הוא מפרסם מדי שישי אינפורמציה פנימית הנוגעת לבנייה עתידית, להסדרים הקשורים בשיוך דירות ועוד כהנה וכהנה. מקובל ומקובל.

לפני כשנה כתב יונתן שטיינדל, כתבה גם עמית אורלנד, שלטעמם לסקר את הפעילות החקלאית/עיסוקית מעל דפי העלון היא שגיאה, וכי יש לפרסם זאת ב'ניבים', שמופץ לחברי הקיבוץ בלבד. הטיעון הזה מוכר לי היטב, ובעבר אף ננזפתי פעם או פעמים על שנתונים מספריים 'דלפוי' לתוך הבטאון הרשמי. מאז הופקו לקחים והדבר נמנע. מאחר ואנחנו אגודה חקלאית, שהחקלאות היא אבן יסוד מאבניה ומוטיב בלתי הפיך בנשמתה, נראה לי הזוי שחלק מרכזי ומהותי זה של חיינו ישמט מן העלון, ועל כן פניתי למזכיר וביקשתי דיון בנושא, שיבהיר מה מותר לפרסם ובאיזה אופן.

מצידי שתקום 'ועדת עורכים' שתעבור על כל פסיק ומקף ותחליט מה יתפרסם בעלון ומה לא, ובלבד שנקבל אינפורמציה זמינה, שברוב המקרים תגרום לנו ולחייך ולהסמיק ומדי פעם קצת להתעצב.

אני בטוח שנעמוד בזה !!

שבת שלום ושקט בדרום

אבנרן



יש קלי"ק באשדות

את ייתכנות אפיק ה"מבונים" ונבנה תכנית עבודה בהתאמה. המשפחות מצדן תוכלנה לבחון האם רלוונטי עבורם אם לאו, ולקראת תום חמש השנים, כל משפחה תצטרך לקבל החלטה לאן פניה.

באפיק הבנייה **בקו הכחול** יש כ- 15 משפחות שעברו כמה שלבים בתהליך והגיעו לשלב בחירת המגרש, שלב מרגש לכל הדעות!!! יחד עם זאת יש משפחות שנמצאות בתהליך בין שלוש לחמש שנים וחווים תחושות של החמצה, תסכול, זמן אבוד ושכ"ד שלא תוכנן לטווח כה ארוך, בהתחשב שהבנייה תתחיל בעוד שנה וחצי שנתיים מהיום. בזמן זה המשפחות גדלות ומתרחבות לשמחת כולם, והאפשרויות שלנו להתאמות דיוור מוגבלות מאוד. נושא המדור/דיוור באשדות מציף לא מעט קשיים, עוגמת נפש ומצבי לחץ של חברים, נקלטים והוריהם ושלנו בעלי התפקידים. בהחלט לא נעים! בסוף כולנו באותה קהילה.

צוות איוש דירות מתכנס בתדירות גבוהה ומשתדל לתת מענה מיטבי לכל הנוגעים בדבר. הצלחנו לקדם חלק מהמשפחות במעברי הדירות ולחלק עדיין צריך להימצא פתרון.

תודה לחברי הצוות שמתכנסים לעיתים בהתראות קצרות, כי צריך לקיים דיון ולקבל החלטות. חברי הצוות: ריקי ב.ד. ניצן ראובני, ברכה זולטי, טלי גורן, ודקלה עשת שמתתפת בדיון כמשקיפה אך אינה בעלת זכות הצבעה.

תודה נוספת לאלי פאר שעושה כל שביכולתו מכיוון השכרת הדירות.

המשך בעמוד הבא

בפסח האחרון יצאתי מעבדות לחירות וסיימתי עשור מלא וגדוש בניהול הגיל הרך. בחודש מאי קיבלתי מזוהר את מפתחות הקליטה ואחרי התלמדות נכנסתי לתפקיד. תודה לזוהר על החפיפה והחניכה, זוהר היא בבחינת אוצר בלום של מידע וזמינה תמיד לכל שאלה והתייעצות!!! בהצלחה לשתינו בדרכנו החדשה (לזוהר במועצה). תודה נוספת למי שעזר ופעל למען משרד שאוכל לפעול בו. מיכה סוסן וצוותו בימי הרמדאן, אנשים מ'נהרא', יוסי ב.פ. תשתיות, בארי אופיר תקשורת ומחשוב. תודה לאתי רון שנתנה לי אכסניה זמנית במזכירות כולל מחשב. לא קל להיות בת-בלי-בית אפרופו קליטה.....

צא ולמד...

בכניסתי לתפקיד התחלתי להיפגש עם החברים שעובדים בשטח, צוות איוש דירות, ועדת קבלה נקלטים וזוגות ובודדים ויונתן אלתר שאתו אני עובדת בצמידות. למדתי מה קורה ומה לא, נהלי עבודה מקובלים, מה הושג ומה חסר איפה אנחנו תקועים וערכתי מיפוי ראשוני.

בין החשוב לדחוף!

הנושא הבער שהצריך התייחסות מידית היה בעניין ה"מבונים". באשדות התקבלה החלטת אסיפה שקולטים לחברות בלבד ובתנאי שלנקלטים יהיה בית מגורים שלא על ידי הקיבוץ. כלומר לנקלטים שני אפיקים אפשריים:

האחד בנייה בקו כחול, השני "מבונים" (קניית בית מוכן עם אפשרות לשפץ).

העניין שבגינו נוצר חוסר שקט ואי אמון במערכת נבע מכך שלאחר שהמשפחות הגיעו לאשדות לאפיק "מבונים" נעצר האפיק הזה כי הסתבר שאין די דירות למימוש התהליך. בעצה אחת עם יונתן הבאנו למועצת קהילה בקשה לאפשר זמן שהות של חמש שנים על מנת שהמשפחות והקיבוץ יוכלו ל"חשב מסלול מחדש". בזמן הזה אנחנו נדאג לבחון

יש קלי"ק באשדות - המשך

לבנות זוהר ויונתן ועתה אנו קושרים את הקצוות. תודה לדני שיפר וברוך שובך אלינו.

בשעה טובה ומוצלחת! בתאריך 31.7 יום שלישי, פעמיים כי טוב, הגיעה לאשדות משפי פולק אריאל ומירב עם שני הבנים גילי בן שנתיים, טל בן 8 ח'. גרים בבית 72 בשכונה המזרחית.

ברוכים הבאים לאשדות, ביתנו ביתכם!

ובנימה אישית – שמחה על ההזדמנות שנקרתה בדרכי להיות שוב בצומת מרכזי בחיי הישוב בו אני חיה ולקחת חלק פעיל בהצעת פני הישוב.

"אין קהילה מתקיימת אלא צ"י
מציעת עצים בה מ'די יום פיומו"

אדמית פלג
קלי"ק באשדות.



לחברות והחלק של הליווי והקליטה חסר. הבעיה מחריפה אף יותר כשיש משפחה שנמצאת פה כבר כמה שנים, עניין הבנייה מתקדם לאט כמו גם הקבלה לחברות. איך מתייחסים אליהם? מה עושים איתם? איזה שיח מנהלים?

צוות ועדת הקבלה נקרא לדגל ולאחר כמה מפגשים ומתיחת פנים התקבל הפורמט החדש.

לא עוד וועדת קבלה כי אם קלי"ק באשדות. קבלה, ליווי קליטה.

לצוות הצטרפו שתי חברות חדשות וזה הצוות הנוכחי:

יו"ר הצוות - ראלי ראובני, רבקה מנטל, דוד אלטר, יאיר בן דוד, עמית ניב, אפרת ספיבק, נואית ברגר.

בדיון הראשון בנושא ליווי בקליטה שהיתה שותפה לו רונית איתן (צמיחה דמוגרפית במועצה) עלו נקודות חשובות עליהן אפרט בפעם הבאה.

העיסוק המרכזי של יונתן ושלי בימים אלו ביחד עם עו"ד יונתן גולדשטיין (מוכר לכם מהשיוך דירות) הוא קידום תהליך הקבלה לחברות וזאת ע"י מתן זריקת מרץ לחוזים שיהיו מוכנים לחתימה. במקביל בעזרת אריק ראובני ויוסי ב.פ. מקדמים את נושא התשתיות שבלעדיו אנחנו לא יכולים להתקדם!

מורה נבוכים

דני שיפר שחזר לאשדות לקח על עצמו את החלק העיצובי של תיק לנקלט. תיק זה מכיל מידע על הקיבוץ, קצת היסטוריה, מורשת, סקירה דמוגרפית, חקלאות, עסקים, מידע בנושא חינוך, רווחה, מבנה ארגוני פנימי של הקיבוץ ושל הישויות המוניציפליות הקיימות ביישוב. מידע על צוותי העבודה באשדות וגם עלויות. כל משפחה שתתחיל תהליך קליטה תקבל את התיק הזה שהחלו

חינוך חברתי – אוגוסט 2018

בערב שבת, 6/7, התקיימה על יבמת המקלטי' בדשא באשדות איחוד, מסיבת הסיום של שנת המצוות. תשעה עשר נערות ונערים משכבה ז' עמלו, שקדו, הכינו והפיקו הצגה בשם "רצים למצוות" וביחד עם מיכל פרידר המדריכה וטליה לזר הבמאית, שיתפו והציגו לכלל קהילת אשדות יעקב, מעט מן החוויות אשר עברו עליהם במהלך השנה. מטבע הדברים עיקר הקהל הורכב מבנות ובני משפחה גאים, ויחד עימם גם חברי קהילה נוספים אשר הגיעו לתמוך, לפרגן וסתם להינות מערב קהילתי נעים ומרגש. אני תקווה שבשנים הקרובות נדע להשכיל ולהפוך מפגשים 'גדולים' אלו לאבן שואבת של הקהילה ונוכל לראות בקהל הצופים את מרבית חברי הקהילה.

גם השנה, בפעם ה-19 יצאה לדרך קייטנת איל"ן. בנות ובני חברת הנעורים בהובלתה של סמדר ינאי, כאשר לצידה נורית רז אירחו אחד עשר נערות ונערים מילדי איל"ן למשך חמישה ימים, שכל כולם נתנה ועשייה למען האחר, למען מי שזקוק לסיוע.

בסיוע נרחב של חברות וחברים רבים מן הקהילה החבר'ה שחו, יצרו, שרו, רקדו, טיילו, אכלו ובעיקר נהנו. גם השנה הצטרפו לנערות ונערי חברת הנעורים בנות ובני שכבה



ח' וכתמיד, השילוב בין השכבות היה מצוי, תוך שהוא מהווה גשר יציב ומוצק לקראת המעבר של שכבה ח' לחברת הנעורים (במהלך חודש אוגוסט).
המשך בעמוד הבא

"... היום נעשה משהו בלתי נשכח, שישאיר זיכרון של שמחה מבורך..."

פעילות הקיץ במערכת החינוך מהווה הזדמנות נפלאה לעשות הרבה מעשים בלתי



נשכחים, שמשאירים לילדים ולצוותים, וכמובן גם להורים, הרבה זיכרונות, הרפתקאות וחוויות, שימשיכו איתם לשנים. בימים אלו עברנו טיפה יותר ממחצית התקופה ולפנינו עוד כשלושה שבועות גדושים בפעילות ועשייה.

כמדי שנה הפעילות המרכזית שפתחה את תקופת הקיץ הינו סמינר המד"צים של תנועת הנוער העובד והלומד. אחד עשר חניכים וחניכות משכבה ט' (ישי דוד, נגה רשף, ניתאי לוי, מיה פרישקולניק, יונתן פרץ-שדה, מור אביגדור, נועה ברנוף, מעיין גרוסמן, מיכל זיגלמן, יובל פרח, נווה בן-שטרית) בילו אחד-עשר ימים ביער כפר החורש ובסיומם חזרו עייפים מאוד – אך גם מרוצים לא פחות.

בשבוע הראשון לפעילות החופש, יצאו כל הילדים במערכת החינוך ליום כיף בגני חוגה בעמק המעיינות, לציון פתיחת פעילות הקיץ. לראות את הילדים מהשכבות השונות מתערבבים ביניהם ומשחקים ביחד היה אירוע מחמם את הלב, שהביא לידי ביטוי את גודלה, ייחודה וחוזקותיה של מערכת החינוך החברתי באשדות יעקב. בהזדמנות זו אני מבקש להודות לרותם רז שעזרה לנו להפיק האירוע.

בחינוך החברתי - המשך

ילדי שכבה ז' הצטרפו לילדי בית כולל 'אלה' במשחק משימות ברחבי הקיבוץ (משחק המצלמה), וילדי שכבה ח' קיימו פעילות לילדי בית כולל חצבי שכללה תחנות והפעלות שונות.

בהמשך מתוכננת פעילות שבה ילדי בית כולל 'צפצה' יפעילו את ילדי 'אלה' ו'חצבי' בתחנות עם משימות אתגריות בבריקה.

מבולבלים? גם אנחנו!

וזה כל הכיף שבדבר. לראות איך הילדים מפעילים את עצמם ללא עזרה (כמעט) מצד המדריכים הבוגרים – זו פשוט תחושה נפלאה!

בשכבה הצעירה אין רגע דל.

לאחר פתיחה "סוערת" של קיץ (שכבה ז' –



הצגת סיום שנת בר מצווה, שכבה ח' – פעילות ימית בעין גב) הספיקו הנערות והנערים הצעירים לבלות במחנה ההעפלה (ז') לבלות לילה בנחל 'אבוקה' (עמק המעינות), לנסוע ברכבת לבילוי בחיפה, להתארח בדגניה ב' ועוד ועוד.

בסופשבוע שעבר, נסעו בנות ובני השכבה לטיול בן יומיים לירושלים לציון 70 שנה למדינה. את הטיול פתחו בביקור במושב עין הבשור, שכלל תצפית על האיזור, מפגש עם נוער מהמושב, רחצה משותפת בבריקה וארוחת צהריים. לא מעט חששות ליוו את היציאה לטיול (בעיקר מצד ההורים, אבל גם

המשך בעמוד הבא

השנה הכינו ילדי בית כולל 'חצבי' (בי-ג') עוגות ומאפים לילדי איל"ן והעניקו להם אותם. היה מופלא ומרגש לראות את החיבור ואת השמחה על פניהם של ילדי קייטנת איל"ן, כמו גם של בנות ובני חברת הנעורים.

אני מבקש להודות לכל מי שתרמה ותרם לקיום הקייטנה, אם בתרומה ואם במעשה. מפעל חינוכי וערכי זה, אשר מהווה את אחת מגולות הכותרת של העשייה בקיץ בחברת הנעורים, ומביא לידי ביטוי מירבי את כוחה ויכולותיה של מערכת חינוך החברתי בכלל, וחברת הנעורים בפרט.



בבית כולל 'אלה' (א') הוחלט השנה שבמהלך פעילות הקיץ "יבקר" הילדים במספר מדינות בעולם. מדי שבוע הם "קופצים לביקור" במדינה אחרת, לומדים על מנהגיה, לובשים את הביגוד המסורתי-פופולארי וכמובן אוכלים את המאכלים המקומיים. עד כה הם הספיקו לבקר ביפן, צרפת, ארה"ב, מרוקו, איטליה ולפניהם עוד ביקור מאוד משמעותי ב... ישראל!

אחד הדברים המשמעותיים בפעילות הקיץ בבתי הכוללים הינה שיתופי הפעולה המתקיימים בין השכבות השונות. ילדי בית כולל 'אלה' (א') ובית כולל חצבי (בי-ג') קיימו יום פעילות משותף במסגרתו הפעילו 'ספא'. שיחקו ביחד, ונהנו.

בחינוך החברתי - המשך

מרגש ביותר, כאשר על מפרשי הרפסודות ציירו וכתבו החבריה מסרים שונים שמעסיקים אותם.

ומה צופן לנו העתיד?

בימים אלו אנו משלימים את הבנייה והתכנון של שנת הדרכה הבאה – תשע"ט. כפי שגם ציינתי בדיווח הקודם לעלון, השנה אנו צפויים ללא מעט שינויים בהרכב הצוותים.

עדיין ישנם סימני שאלה בנוגע להרכב הסופי של צוותי ההדרכה. טרם השלמנו את גיוס כח האדם ואנחנו עדיין מחפשים מדריכים. מבנה הבתים והשכבות סוכם, ובחלק מהבתים/שכבות גם צוות המדריכים מאויש.

ההרשמה לשנה הבאה תיפתח בעוד כשבוע (עדכון מפורט ומסודר בנושא – יופץ במכתב נפרד לכלל הציבור ההורים ובכלל). אני יודע לומר שהשנה לא תהיה עלייה בתשלומים אותם אנו גובים בשכבות השונות.

בימים אלו אני נמצא בשיח עם המועצה האיזורית בכל הקשור לתכנית 'ניצנים' (ניטו משפחה) בכדי ללמוד ולהבין את אופן הפעלתה גם בשנה הבאה. בהקשר זה ראוי וחשוב לציין שהשנה, קיבלו הורי שכבות א' + ב' החזר חודשי של 300 ₪ מדי חודש – ועל כך ראוי להודות ולתת מילה טובה, הן למשרד החינוך ולא פחות מכך, למועצה האיזורית (מחלקת החינוך) שהרימה את הכפפה ואפשרה את הדבר.

מבקש לאחל לכולם המשך קיץ מהנה ונעים.

אמנון אביגדור

חינוך חברתי – אשדות יעקב

בחלקם מצד הילדים) ואני מאוד שמח, שבסופו של דבר הטיול יצא לפועל והילדים זכו להוסיף לתרמילם עוד חוויה ערכית ומשמעותית אשר גם הנאה בצידה. ביום השני לטיול ביקרו הילדים בעיר העתיקה ובכותל וקינחו בביקור בגן החיות התנ"כי.



בשבוע החולף לקחו בנות ובני חברת הנעורים חלק במפעל המסורתי של "הרפסודיה". 23 נערים ונערות בהובלת דניאל מדריכת הנעורים, בילו במשך 3 ימים בחוף מגדל יחד עם עוד 850 נערות ונערים מכלל קיבוצי התנועה.

במהלך שלושת הימים הם בילו, התרחצו, חגגו וגם הקשיבו, למדו ושוחחו על סוגיות שונות המעסיקות אותם ואת המדינה בימים אלו. במקביל לכל אלו הם בנו רפסודה וביום ג' האחרון הפליגו כ- 32 רפסודות מחוף מגדל לעבר חוף דוגל (לונה-גל).

מי שחיכה להם על החוף וראה את המשט מגיע לחוף מבטחים, מעיד שהיה זה מחזה

קיטנת איל"ן באשדות



בקרוב בתרבותנו

17.8 - ערב למבוגרים בלבד - סטאנד אפ



24.8 - קבלת שבת בים

30.8 - אירוע ספורטיבי לכל המשפחה עם המאוחד

ב-4/9/18 בשעה 17.15 הרמת כוסית לכבוד השנה החדשה תשע"ט

חברים פתחו יומנים ושריינו את התאריכים. פרטים מפורטים ישלחו בהמשך....

קול קורא להתנדבות לצוותי החגים בתשע"ט.

שנת תשע"ח מתקרבת לסיומה, היתה שנה מלאת חגים, טקסים ורוח קהילתית. לעשייה התרבותית שותפים רבים - בתכנון, בתוכן, בלוגיסטיקה, בהשתתפות על הבמה ומאחורי הקלעים, בהכנת וארגון המזון, בעריכה ובפירוק ועוד... ועוד...

אני פונה אליכם בקול קורא, למתנדבים שיהיו חלק מצוותי החגים השונים במהלך השנה - תשע"ט.

אתי דוד - תרבות אשדות

עיתון 'ידיעות הקיבוץ' (באמצעות הכתב נחמן גלבוץ) הקדיש כתבה נרחבת לקייטנות איל"ן בתנועה הקיבוצית עם דגש עלינו האשדותיים. להלן חלק מהנושאים שעלו בכתבה:

באשדות יעקב נולדה היוזמה באופן עצמאי ואותה הגה מדריך הנערים דאז, עופר שרון, לפני 19 שנה עם סמדר ינאי רכזת החינוך. האירוח הפך למסורת וכיום הוא אחד משיאי הפעילות של חברת הנעורים בקיבוץ, בניהולן של סמדר ינאי (שנה 19 ברציפות) ונורית רז. בשבוע הקייטנה שהסתיים, התארחו באשדות 12 נערים ונערות בדרגות תיפקוד שונות, לרבות כיסאות גלגלים. בני הנוער מחולקים לצוותים של שלושה-ארבעה ומלווים את ילדי אילן במשך 24 שעות כולל בשעות הלילה.

הקייטנה הוא מיזם שמשלב חלקים נכבדים ורבים בקהילת הישוב, שבין היתר לוקחות ולוקחים אחריות לארוחת הבוקר, טיול הבחורים המתקיים באופן מסורתי בהובלת עובדי המטעים והגד"ש, כאשר משחקי כדור, יצירת בטיק וראש-דשא, הן חלק משלל הפעילויות שמזומנות לילדי הקייטנה. האירוח הכפרי 'נהרא' מאפשר את הלנת הילדים בתדרי האירוח, בהשגחת נערי ונערות הקיבוץ, שלא משים מהם לרגע.

נועה פריד שסיימה י"ב משתלבת בפעם החמישית בקייטנה. הצוות של נועה אימץ את הדס דהן (16.5) מתל אביב - נערה הסובלת משיתוק מוחין, והשתיים נפתחו זו לקראת זו. היה שבוע של כיף גם לנו וגם לילדי איל"ן, אומרת נועה. זה מלמד אותנו להכיר ילדים אחרים ומגבש אותנו איתם וגם עם עצמנו. הדס, שבחרה להגיע הפעם לאשדות יעקב, מציינת שנועה והחברים שלה, מקבלים אותנו כמו שאנחנו, וזה השבוע הכי כיפי שיש לנו בחופש הגדול, כי נותן לי ולחבריי אפשרות להיות בחברה רגילה יותר, שיודעת להכיל ילדים עם מוגבלויות שונות, ולא מסתכלת עליהם בעין קצת שונה, כמו שמסתכלים רובם.

ערך: אבנרון

ארכיון אשדות יעקב איחוד

"רווקית, אוהלית"



גשר של אתמול, היא מה שהיתה ארץ ישראל בשנים ההן: רווקית, אוהלית, ולכן גם קלה יותר. אך מן היום הראשון בו נשמע בכיו של התינוק הראשון, החלה להפך ממשכן-נודדים לבית-חומה, לבית-קבע. אתם, הילדים הראשונים, הבאתם עמכם את השאיפה ליציבות. אותו האוהל שגשמי הזעם ורוחות כסלו טלטלוהו, לא אחת, בעקרו בחימה את יתדותיו מסתתר מבווייח בזוית אפלה. אם תרצו ביותר, שוב ישוב אליכם מלא זוהר ואורה.

אל נא תאמינו לאלה המתגעגעים על גשר הקטנה, המצומצמת. לא גשר צומצמה, צומצם החלום, דהה במאבק החיים. אך ככל אשר תחפשוהו, ככל אשר תצעדו לאורו, כן יקרב אליכם יותר ויותר.

לא אאמינה בעוני ובדלות, כי מיפים הם את נפש האדם. לי נראה סופו של דבר: העוני והדחקות מדכאים ומכבים ניצוצות עלומים וגבורה.

אך היתה בארץ, בימים הראשונים של החלוציות 'דלות ברה', דלות בונה, דלות של: 'משפחה בה כל אחד יהיה לאם ולאח לכל הזקוק לכך' (ברנר).

אתם הראשונים, בכיכם התינוקי, מלמולכם הראשון, העמיק את יתדותינו בקרקע לא פלחה אותה מחרשה יובלות רבים.

ומי יודע אם לא בזכות עלומיכם העולים, עוד נכוננו לנו ימים של מעשה וחלום צרופים וטהורים.

חפשוהו בלבכם, טפחוהו בלבבות זולתכם וחזר אלינו מחודש, חלומנו – החלום הצרוף.

יהודית גרביצקי

הדברים להלן הם מילות הברכה שכתבה יהודית גרביצקי שחטר לכבוד המחזור הראשון של אשדות יעקב, המחזור של צביקה זקצר ודוד גולדשמיד. אני מביא אותם כפי שהם בלי לפרש כי הם עומדים בזכות עצמם ביופיים התמים, הצלול והמפוכח.

יהודית נולדה בפולין למשפחה מסורתית-ציונית-מתקדמת. היא עלתה לארץ עם הוריה ואחיה ב-1925. הייתה כמה שנים במשק הפועלות בעפולה. ב-1930 למדה בסמינר למורים בגבעת השלושה. נישאה לאברהם ועברה לגשר ב-1932. נולדו להם 3 ילדים. ב-1936 לימדה את נוער א' (הנוער שהקים את קיבוץ גשר כפי שהוא היום) ואחר כך לימדה שנים רבות בבית הספר באשדות. עם הפילוג הצטרפה לאשדות מאוחד. נקברה באשדות.

שאול ינאי

החלום הצרוף - לילדינו הראשונים, על סף הבגרות

גשר שימש עריסה – אחת מן העריסות, בהן נתרקם חזון ישראל – יושבו בנים לגבולם. אגדה, אותה רקמו בתורות ובחורים מישראל, ממיטב חלומות נעוריהם.

תודה, בקשה, הרהורים, הצעה יונתן אלטר

לראות שוב בחדות, כי היכולת הזו היא מרכיב חשוב באיכות החיים.

ואכן, למחרת הניתוח הדסה הופתעה לראות עולם בהיר, נקי, רחוף ויפה. והיא לא ידעה שהוא כזה, היא לא ידעה שהיא רואה עכור ולא מואר....

זה הביא אותי למחשבה על ההבדלים בינינו בתפיסת מראה הקיבוץ. יש (לא הרבה) הטוענים שהקיבוץ שלנו נראה נורא, מוזנח, לא מטופח, מקום שלא נעים לחיות בו. ויש (רבים יותר, אני ביניהם) הטוענים שאנחנו אחד הקיבוצים היפים, קיבוץ מטופח, ירוק ופורח. ואני שואל את עצמי ממה נובע ההבדל בראייה של האנשים. האם יכול להיות שאלו הרואים את הקיבוץ יפה ומטופח – יש להם בעיית ראייה (קטרקט בעין או באיזה מקום במוח), או אולי אלו שרואים את הקיבוץ מוזנח ונטוש - יש להם בעיית ראייה (קטרקט בעין או באיזה מקום במוח) ואז אני חושב, איך נדע מי רואה את התמונה הנכונה?

יחד עם זה, מכיוון שנקודת המבט לא תשנה את התמונה, חשבתי להציע לאלו שרואים את התמונה העכורה, לחבוש משקפיים ורודות ולראות את הדברים הטובים, כך לפחות תוכלו לזכות באיכות חיים, ליהנות מהחיים.

לכל צמח צרכים אחרים. ולבני אדם?

הבחנתי שאחד העציצים שבתוך הבית מרגיש לא טוב, הירוק לא ירוק, העלים החדשים קטנים, הוצאתי אותו החוצה והכנסתי הביתה עציץ אחר. להפתעתי זה שהוצאתי חיזק את צבעו הירוק והחל להוציא עלים ירוקים ובריאים. וזה שהכנסתי הביתה גם הוא החל "להשתולל" גידל במהירות ענפים חדשים גבוהים יותר ורבים יותר ממה שהיה לו כשהיה בחוף.

זה הביא אותי למחשבה על ההבדלים בינינו, האנשים שחיים בישוב הזה, יש הזקוקים להרבה אור ואויר טרי וזה מה שטוב להם ויש האוהבים צל ואווירה ביתית. יש

סוף בעמוד הבא

קייטנת איל"ן תשע"ח - תודה!

כבר 19 שנה וכאילו שגרה. עוד "קייטנת איל"ן", פעילות המפעילה את כל בני הנעורים וגם בוגרי הנעורים ובוגרי צבא ומבוגרים. חודשים לפני הן עמלו על התכנית ועל הארגון, חמישה ימים ולילות הן עסקו בזה 24/7 עם ילדי הנעורים. מה נאמר ומה נגיד, אין מילים להלל ולשבח, על עוד מחזור מוצלח, עוד אירוע מכוון בתולדות הנוער ובתולדות אשדות. תודה לגדולה מכולן – **סמדר ינאי** ולשותפה הנאמנה – **נורית רז** מאחל לכן בריאות רבה ואושר. ותודה לאנשים טובים שתרמו כסף או זמן או שניהם – להצלחת הפרוייקט האנושי החשוב הזה.

הפסקת חשמל

מיד כשיש הפסקת חשמל, 350 תושבי הקיבוץ, מתקשרים ל"יוסי תשתיות" לשאול: מה קרה? למה? כמה זמן? אם יוסי צריך לענות לכל 350 ההפניות הוא לא יכול לטפל בבעיה.

יוסי מבקש, אם יש אצלך הפסקת חשמל:

1. תבדוק עם השכנים אם זה רק של הבית שלכם או שכונתי.
2. אם זה כללי, אז יוסי כבר יודע על זה והוא מטפל בבעיה.
3. בבקשה, אל תתקשרו! יוסי ישלח הודעה מיד כשידע מה למסור כלומר מה הבעיה וכמה זמן משוער ייקח התיקון.

תודה על שיתוף הפעולה

מי רואה את התמונה הנכונה?

הדסה (האישה שאיתי) נשלחה לניתוח קטרקט. קטרקט (בעברית ירוד) הוא השם הרפואי של עכירות בעדשת העין שגורמת להפרעה בראייה. שאלתי בשביל מה צריך ניתוח קטרקט והסבירו לי שזה נעשה כדי

תודה, בקשה וכו' - סוף

שלי למחרת אני מבחין שיש על האופניים גם מדבקה של קיבוץ אפיקים.
התקשרתי למזכירות הקיבוץ ושאלתי אם יש אשה כזו. אמרו לי כן, ביקשתי שיודיעו לה שהאופניים שלה אצלי.
אחרי שעתיים קיבלתי טלפון מבן משפחה שמסרו לו שהאופניים אצלי והוא מגיע לקחת.

למה סיפרתי את כל זה כדי להזכיר לכם לכתוב את השם שלכם ורצוי גם את שם הקיבוץ על האופניים שלכם.
זה יעזור למצוא אתכם, כשהאופניים שלכם בקיבוץ אחר.

יונתן אלתר

משתתפים באבלה של דניאלה
עידו ומשפחתה
במות אחותה

בית אשדות

שצריכים פעילות תרבותית וחברתית ויש שמרגישים טוב יותר בבית, יש הזקוקים לבית כנסת ויש המרגישים טוב יותר בלעדיו, יש הזקוקים לבית גדול ויש שמרגישים טוב יותר בבית קטן, יש כאלה שחייבים גינה ויש כאלה שגינה עושה להם לא טוב. בקיצור, לא כולנו זקוקים, בדיוק, לאותם התנאים כדי להרגיש טוב,

אריק אינשטיין כתב על זה בשיר, **אוהב להיות בבית**

מילים: אריק אינשטיין / לחן: מיקי גבריאלוב

יש אנשים שמטפסים על הרים
יש אנשים שצונחים מגבהים
יש אנשים שרוכבים על סוסים
יש כאלה שגומאים מרחקים

אבל אני אוהב להיות בבית
עם התה והלימון והספרים הישנים
כן, אני אוהב להיות בבית
עם אותה האהובה ועם אותם ההרגלים
אוהב להיות בבית

יש אנשים שצדים נמרים
יש אנשים שדולים פנינים
יש אנשים שבונים מגדלים
יש כאלה שצמים חודשים

אבל אני ...

בישוב כמו שלנו, שבו אנחנו חיים ביחד ויש לנו דברים משותפים - כדאי תמיד לזכור את זה: יש אנשים ש... ויש אנשים אחרים

לכל אופניים צריך להיות שם

יום אחד, אני רואה אופניים זרוקות בשיחים ליד ביתי, אני מרים ורואה שכתוב עליהן שם שאני לא מכיר. איך אדע מי הבן אדם הזה? מהיכן הוא? אני שם את האופניים ליד הבית

איש הברזל עשה זאת שוב

בשום ארוע ספורט בעבר'. אין ספק שמישהו אחר במצבו היה פורש מן התחרות, אבל אבי נחוש להתחיל ומקווה גם לסיים. שבת, שביעי ביולי, יום התחרות. השכם בבוקר אבי מגיע אל נקודת הזינוק, באגם המרוחק שלושה קילומטר מהעיר, חמוש בחליפה שאמורה להגן על חוס גופו, יודע שהפעם יהיה קשה הרבה יותר, אך מקווה לטוב. דליה שצברה עימו מטען לא מבוטל של חוויות ספורטיביות, מוטרדת ממצבו, אבל זורמת ומנסה להרגיע. 'אני ניצב על קו הזינוק ליציאה למשחה', מתאר אבי, 'תשוש וחסר אנרגיות, ההפך הגמור ממה שמצופה ממי שעוד רגע מזנק לתחרות הקשה בעולם. בסביבות שמונה בבוקר ניתן האות ומזנקים למים הקרים. אני מסתגל אט אט לתנאים, אלא שכעבור קילומטר תוקפת אותי בחילה עזה ואני מקיא לתוך המים מבלי לעצור. את השחיה (3.8 ק"מ) סיימתי אחרי שעה וחצי, חמש דקות מעל למתוכנן, שעה שהכרוז מודיע שאבי מקמל מישראל סיים זה עתה. יוצא מהמים מעט מתנדנד, והולך עד קטע ההחלפה לאופנים, תוך שאני מעודד את עצמי שהכל יהיה בסדר. לפני העלייה לאופנים נוגס חצי בננה, המזון הראשון שנכנס אל פי אחרי לילה מסוייט מלווה בחילות וחרדות.

מטרת הביינים הבאה היא להגיע עם האופנים לעיר, ובמידה ולא ארגיש טוב לפרוש שם. תוך כדי רכיבה ההרגשה משתפרת פלאים, לא מעט בזכות העידוד הקיצבי של הקהל שעומד ומריע בצדי הדרך. בפאתי העיר אני מחליט להמשיך ברכיבה, אמנם בקצב מעט איטי ביחס לתחרויות קודמות, אך במטרה ברורה לסיים את התחרות כולה בפחות מ-15 שעות, שהוא הזמן שלאחריו המסלול נסגר. כדי לשמור כוחות ואנרגיה אני נעזר במשקאות איזוטונים וג'לים, המחולקים לרוכבים לאורך המסלול, ובנוסף, בכריכים עם גבינה צהובה שהצטיידתי בהם מראש. בערך בקילומטר ה-80 (מתוך 180) אני מוצא את

המשך בעמוד הבא

בתחילת יולי, בעיצומם של ימי המונדיאל, נוחתים אבי מקמל ואשתו דליה (דולי) בפרנקפורט גרמניה לקראת תחרות איש הברזל היוקרתית שעתידה להתקיים שם בעוד ימים אחדים. הוא על תקן משתתף, היא (שכבר צלחה מרתון או שנים בחייה) כתומכת. כחובב ספורט, מעדיף אבי שאלופת העולם תישאר לשלבים הסופיים, כדי שהאווירה לקראת התחרות ותהיה מחושמלת, אלא שגרמניה מודחת בשלב הבתים והפאבים מתרוקנים מיושביהם. לתחרות איש הברזל של פרנקפורט נרשמו 3000 איש ואישה מכל קצוות תבל והעיר לובשת חג לקראת הארוע. לקו הסיום יגיעו 'רק' 2230, שיסיימו בזמן החוקי (עד 15 שעות) מרחק מצטבר של 226 ק"מ. אבי, כפי שהבנתם, יהיה אחד מהם.

למרות שברזומה שלו עד פרנקפורט רשומות חמש תחרויות 'איש ברזל' ועוד עשרות מרתונים, חצאי מרתונים ואולטרה מרתונים, שמתחברים יחדיו לאלפי קילומטרים של תחרויות (ופי כמה וכמה של אימונים), אבי מכין עצמו במשך חודשים ארוכים, כדי להגיע לתחרות מוכן גופנית ונפשית, כפי שהגיע לתחרויות הקודמות שאת כולן סיים בזמנים סבירים שבין 12 ל-13 שעות. כדי להגשים את האתגר, שעבור ספורטאי מן השורה נחשב לבלתי אפשרי, אתה חייב לעבוד על פי תוכנית סדורה, להיות ממוקד מטרה ו'לשרוף' שבתות, חגים וימי חול בבריכת השחיה על האופנים ובמסלולי הריצה. זר לא יבין זאת.

מבחן אופי

בקטגוריית הגיל של אבי (55 פלוס) רשומים לא פחות מ-150 מתחרים גברים כנשים, ויש אף מבוגרים ממנו, ללמדך שאיש ברזל איננה אופנה חולפת. עוד יומיים לתחרות. פרנקפורט נאנקת תחת חוס אירופי מעיק, אך צפוי. תוך כדי ההכנות נכנסים אבי ודליה למסעדה כדי להתענג על אוכל מקומי, ואבי יוצא משם עם קלקול קיבה מהסרטים. 'יומיים לא אוכל ולא ישן, רק מקיא', הוא מתאר את הרגשתו. 'תופעה שלא הכרתי

איש הברזל עשה זאת שוב - המשך



עוד מאמץ קטן

מאחר וגמלה בליבי החלטה להגיע לקו הסיום ערני, מחייך ולא מפורק, הקפדתי לעצור בכל תחנת אוכל או שתיה, ולהזין את עצמי. מכיוון שהיה יום חם יחסית, חילקו המארגנים לרצים מים ספוגים בקרח, על מנת לצנן את חלקי הגוף החשופים וזה מאד עזר. לקראת מאות המטרים האחרונים, ניצבו טריבונוט גדושות במעודדים, רקדניות וזיקוקים - חוויה חלומית שקשה לתאר, וכך, לאחר 14 שעות ורבע במים, באופנים ובמסלול הריצה, אני חוצה את קו הסיום מחייך ומאושר כפי שמעידה התמונה. עוד תחרות איש ברזל, השישית במספר, ובטח לא האחרונה, מסתיימת בתחושה של התרוממות רוח. למרות הזמן האיטי יחסית, שנבע מאותו קלקול קיבה מעצבן שהעמיד בסימן שאלה את השתתפותי. מסע שהתחיל בשבע בבוקר מסתיים בתשע בערב, ארבעים דקות לפני סגירת המסלולים. מנצח התחרות עשה זאת בשמונה וחצי שעות.

המשך בעמוד הבא

עצמי פתאם 'מנקרי' על האיירו-בר, מה שמעיד שאני בכושר טוב, והניקור הוא תוצאה של חוסר שעות שינה. מסלול הרכיבה הוא הארוך והמשמעותי ביותר בתחרות, שעה שבקטעים שונים לאורכו מתוחים דגלי המדינות ששלחו מתחרים, ובהן כמובן ישראל. חולף על פני כפרים ועיירות עתיקות, מרוצפות אבנים משתלבות שלאורכן ניצבים מעודדים המריעים ללא הרף. בשלבים אלה של התחרות, הכושר הגופני הטוב שאיתו הגעתי, מתחיל לשחק תפקיד עיקרי, אלא שמצב הקיבה מחייב אותי למישנה זהירות, ואני אכן רוכב בצורה מבוקרת ובטוחה, ולא נוטל סיכונים מיותרים. עם סיום הקטע, אני מניח את האופנים בשטח ההחלפה ומתארגן לקראת הפינאלה: ריצת המרתון.

מתנגב, מחליף בגדים, גרבים. שם עלי כובע, משקפים, ולא שוכח את התוספים המיוחדים המכילים תומצות אמינו, שיעזרו לי בשלבים הסופיים. ברור לי שמה שעשיתי עד כאן אמנם עומד לזכותי, אבל פה צפוי להיות המבחן האמיתי שלי ואסור לפשל. מסלול הריצה מתחלק לארבעה סיבובים, בני עשרה וחצי ק"מ כל אחד, כאשר בקילומטר התשיעי (מתוך עשרה) של כל סיבוב אתה מקבל צמיד, כל פעם בצבע אחר, ואז מתחיל את הסיבוב הבא. לקח לי מספר צעדים להפנים ששום דבר לא יעצור אותי, ואני הולך לסיים את התחרות ויהי מה. המסלול נמתח לאורך הנהר, כאשר משני צידיו המוני מעודדים שמדרבנים ונותנים המון אדרנלין. הקילומטר המאתיים במצטבר, שהוא בערך מחצית ריצת המרתון, מהווה סוג של 'קיר', ורבים מאלה שאינם מסיימים את התחרות נשברים בקטע הזה ופורשים. ברור לי שאני לא אהיה אחד מהם...

איש הברזל עשה זאת שוב - המשך

עבורי התמיכה והעידוד; אחת שמבינה ויודעת מה זה אומר. מה זה עושה לזוגיות? שאלה פתוחה. דליה, שמעולם לא היתה ספורטאית, עשתה שידרוג ממחול אירובי וטיולים עם הכלבה בשדות, עד שנכנסה לעניין, והתאהבה בריצות ארוכות, ששיאן היה ריצת מרתון. רגע האמת, אומר אבי (דליה משאירה לו את רשות הדיבור ומעדיפה להחריש...), היה בפראג עת עמדנו יחדיו על קו הזינוק למרתון הראשון בחייה. אחת החוויות הכי מרגשות שלי, היתה לעמוד בקו הסיום ולראות את דליה חוצה אותנו בפחות מארבע וחצי שעות! זמן מדהים עבור מרתון ראשון. התרגשתי בטרופ. בקרוב יתקיים מרוץ איל למרחק 15 ק"מ אותו מתעתדים בני הזוג מקמל לעשות יחד. ומה עם דור העתיד של המשפחה? כנראה שזה לא יקרה בקרוב אבל הפוטנציאל קיים.

- מי שיודע באמת מה אומר להיות 'איש ברזל' (אין יותר סופרלטיבי מזה) מעריך את זה בגדול, אך רבים מסתפקים בהגדרה 'משוגע' משום שאין דרך אחרת להבין עד כמה אדם יכול להקריב למען מטרה ספורטיבית.

- העיסוק בספורט כמו 'איש ברזל' פוגע במשפחתיות, אומר אבי. זה ספורט תובעני, חסר פשרות שהופך בהדרגה לחזות הכל, ובעיקר בסופי השבוע, משום שאז הכבישים יחסית פנויים ואפשר לרכוב. באמצע השבוע אני מעדיף להתאמן על 'טריינר' בבית ומקדיש לכך שעות. וזה קורה אחרי שקמת בשלוש לחליבת בוקר, משם המשכת לאימון שחיה בבית איל, ואחר צהרים רצת או דיוושת עשרות קילומטר על האופנים. שיגרה של איש ברזל.

אבנרון

בבוקר שלמחרת התחרות אני ניצב על הרגלים, כאילו לא היו דברים מעולם. שום כאבים, שום כלום. תחושה דומה היתה לי בשלוש תחרויות האיירונמן האחרונות, כולל זו במסטריכט הולנד שם סבלתי מדורבן בעקב, בעקבותיו לא יכולתי לבצע 'אימוני נפח' (ריצות ארוכות) משך חודש וחצי, ובכל זאת סיימתי. כנראה שהגוף לומד להסתגל. בינתיים, כמעט חודש מאז סיים את התחרות בפרנקפורט, חזר אבי לפעילות ספורטיבית רגילה והגוף מציית ומפיק מעצמו את המיטב. בשבת רצתי 14 ק"מ בתוספת שני אינטרוולים של שעה על האופנים והמנוע נותן תפוקות מרשימות. התחרות הבאה שלו תהיה ככל הנראה מרתון חול, סתם 'בשביל הכיף'.



דליה ואבי זוג משקיענים

- כשקראתי תיגר על תחרויות 'איש ברזל', (טריאתלונים כך מעיד מקמל, הוא לא עשה מעולם!) התקשיתי להבין כיצד אנשים בגילי ואף מבוגרים ממני, עומדים פעם אחר פעם על קו הזינוק ולא מהססים. עם הזמן אתה מבין שבעיקרה זו תחרות מנטלית, שפקטור הגיל והניסיון הופך אותך למיומן, ואתה עובד בעיקר עם הראש. זו אחת הסיבות מדוע רוב אנשי הברזל הם בגילאי 30 ומעלה.

- דליה ואבי, ההורים של שחר, עדי, ניצן ורוני, הם זוג שמשלב ספורט וטיולים. דליה מלווה אותי גם בשבתות. לוקחת 'אופני קיבוץ' עם הגילים והמשקאות האיזוטונים והיא

לילה לבן בדרום האדום

בשם חברי העמק חרזה נילי שץ את ברכת:

ליילה לבן – בדרום האדום

**מהכנרת, הירמוק, הירדן, שבצפון .
כאנו לצוטף החוטף האון .
צרב טוב חז לאר שמת .
לאקליט ולכל אורח .
את בארליט נפלה שלהבת ,
השדה סביב שרול .
אלובת קיר כאותי חושבת ,
מדינה הלו אחז טירול .
ואומה שלמה יושבת ,
חיה בשלווה נפשית .
לא יודעת כמה היא חייבת ,
לכיפת הכרמל האנושית .
כאנו רק לשירה וחיבוק ,
ליילנו שאיש לא לקוק לחילוק .
איק נאמר פשוט ופאהבה
לאת הישראליות במיטבה .**

בתום ארוחת הערב נקבצו תושבי העמק, לצד אחיהם מהדרום החם למפגש שירה בכיכובה של להקת 'שרים' בשערי בניצוחו ועיבודיו של דני עמית ממושבה כנרת, שלאורך הערב כולו הוביל את השירה בעזרת גיטרה וקול ערב. לקח קצת זמן עד שהחבריה התעוררו מן ההלם הראשוני, ולאחריו והשירה יצאה מן הפיות אל הלבבות והרקידה מעגלי הורה סוחפים.

הגדיל לעשות דובי שושני שנטל את המיקרופון ופצח במחרוזת שירים שהקפיצה את הקהל לגבהים שלא ראו כמותם בעוטף זמן רב.

הערב הסתיים סמוך לחצות עם טעם של עוד, ואכן צפוי ערב נוסף בהפקתה של נילי שץ בו יתארחו בכפר עזה חברים מבית השיטה.

אבנרון

ביום שישי האחרון בשעת אחר הצהריים יצא מעמק הירדן אוטובוס עמוס כבודה אנושית (מאשדות איחוד: רינה הוימן, דובי שושני (ועבדכם הנאמן) ופירותית (בננות, מנגו וכל השאר) כשמגמת פניו קיבוץ ארז שבעוטף עזה שסובל לאחרונה, כמו רוב הישובים בסביבתו, מטרור העפיפונים ובלוני התבערה, שכבר כילו מאות דונמים של חורש, שדות ושטחי מרעה. מטרת הביקור: ערב שירה משותף של וותיקי ההתשה מעמק הירדן עם תושבי העוטף, תוך קריצה לנציגי ההכשרות של קיבוץ ארז שעברו בעמק 'כור היתוך' תרתי משמע שהכשיר אותם למשימות העתיד.

ראשי המועצות האזוריות (ירקוני, שוסטר) שהיו מתוכננים להשתתף בארוע, ביטלו את בואם בגלל המצב הבטחוני ואת מקומם מילא, ואף ברך, יואל מרשק, 'האיש בשחור' שבעזרת מתנדבים, מאתר את מוקדי השריפות בעוטף ומזמין את כוחות הכיבוי במהירות האפשרית. אוהבי הזמר מעמק הירדן נטלו עימם כלי נגינה ומיתרי קול צלולים, ובניצוחו של דני עמית הביאו את שירת העמק לכל בית בעוטף.



צדק חלוקתי



גורן שדחפה ויזמה שהמשימה תבוצע, ליונתן אלטר וגלעד גורן על היענותם לבקשתי, ולאורן ובנו אורי מיאורן קורי על הביצועי. אולי עכשיו בעקבות התקנת המזגן, אומרת עדה, יהיו קופצים נוספים. ואגב חלוקת עיתונים: מסתבר שבאשדות ישנם בימי חול 18 מנויים בלבד כולל החינמון (מתוך כ-100 בתי אב, פחות מחמישית), בעוד בסופי שבוע מספרם מטפס ל-32. מה זה אומר על תרבות קריאת העיתונים שלנו? שכל אחד יעשה את החשבון עם עצמו.

אבנרון

לפני שבוע וחצי נפל דבר באשדות. אחרי עשרות שנות חלוקה, הותקן מזגן (אמנם ישן... אבל עובד) בחדר חלוקת הדואר. **עדה לשם**, מחלקת הדואר המסורה והמתמידה (עוד מאז היו תאי הדואר בכניסה לארכיון), פנתה שוב ושוב למזכירה של אשדות לדורותיה, והתחננה למזגנצ'יק שיצנן קצת את האוירה הלוהטת שמאחורי הקלעים של החלוקה, אבל תמיד נענתה בתשובה הקיבוצית המקובלת: 'אין כסף'.

אמנם סידרו לה מאוורר תקרה בתוספת גיבוי של מאורר קיר, אלא שאמצעים פרימיטיביים אלה לא ממש סייעו לצינון האוירה, ואם להסתמך על עדותה של הסגנית, עמליה ד, העיפו את דברי הדואר לאוויר עד שנאלצה לכבותם (עדה מעידה שאצלה הנירות 'התרגלו שלא לעוף'). כפנסיונרית גאה, שלא נוסעת ליעדים מעבר לים ושכחה מתי לאחרונה ראתה רופא, מקפידה עדה באדיקות לבקר מספר ימים בחודש אצל בנותיה ונכדיה שבדרום (הצעירה מיטל נישאה לאחרונה במזל טוב ומאז שומרת עדה על הפריזורה) ובאותם ימים בהם היא נעדרת מעבודתה, יש למצוא לה מחליף או מחליפה לחלוקת הדואר והעיתונים, משימה שלכאורה נראית פשוטה, אף שבמציאות אין רבים שקופצים עליה. אחת מן הבודדים שהסכימה, היא **טלי גורן** המקסימה, שהעמידה תנאי אחד בסיסי-שיתקינו בחדר החלוקה החם והצפוף מזגן, שאם לא כן- היא לא מחלקת.

ומסתבר שכאשר המערכת רוצה להקל, היא גם יכולה, והנה בימים אלה הותקן בחדר החלוקה, שהיה פעם 'המרכולית של דינה אופיר' שלאחריה בנה שם זוסיה במלאכת מחשבת (לאחר סדרת דיונים על גודל וצורת התא...) את תאי הדואר המודרניים בסדר אלפא-ביתי, שהלך והשתבש עם השנים. 'בשעה טובה התקינו מזגן בתאי הדואר'. כתבה עדה לשם במסרון ששוגר גם אליי, 'לרווחתי ולרווחת ציבור המשתמשים כולו. ברצוני להודות מכל הלב, הוסיפה, 'לטלי



עמוס גל - שנה בלעדייך



אני זכיתי!!

"ואין זמן שאני לא חושבת עליך, לו רק יכולתי איתך שוב לדבר. ואין זמן שאני לא נזכרת בך, לו רק יכולת לחזור ממקום אחר. את הכל הייתי נותנת, לא הייתי מותרת אפילו על דקה, בליבי אותך תמיד זוכרת רק לטובה".

מלך העולם שלי (שוב משפט של ליאם)... רק געגועים נשארו לי ממך!!!

מורן

סבא,

לא יודעת בכלל איך להתחיל ומה לכתוב, אין לי יותר מדי מה לומר, אתה פשוט היית ועדיין דמות משמעותית מידי בשבילי בחיים קשה להשלים עם העובדה שאתה לא כאן.

עדיין לא התרגלתי לזה שכל פעם שאני באה אין מי שיעמיד פנים כאילו הוא לא מכיר אותי ויגיד לי מי את? מה את עושה לי בבית? עדיין לא התרגלתי לזה שאין מי שיאתפור לו את האצבעות או אוציא את האגודל בצורה כושלת מולו אבל עדיין ייתן לי הרגשה שעשיתי את זה הכי טוב.

עדיין לא התרגלתי לחגים ושבטות או טקסים בלעדייך, בלי המצלמה שלך, בלי האוכל שלך, בלי הקרמבו שלך שהיית דואג שיהיה לי כל פעם שאני באה.

לא משלימה וכנראה גם לא אשלים עם המצב, שלא תחזור שוב, שלא תטייל בכל יחור' שקיים בעולם, שלא תצחק ולא תעשה שטויות כמו ילד בן ארבע כמו שרק אתה יודע.

מתגעגעת ואמשיך להתגעגע לנצח,
נכדתך, שחר

סוף בעמוד הבא

זכיתי באבא מצחיק שאוהב להשתטות ולהצחיק. זכיתי באבא שנון שאוהב לחוד חידות ולפתור תשבצי הגיון. זכיתי באבא שחקן שהופיע בהצגות רבות ועשה דמויות שונות ומגוונות. זכיתי באבא צלם בעל טביעת עין שאופיינית רק לו. זכיתי באבא שאוהב לטייל בארץ ובעולם ולצלם כל מקום, כל עלה וכל אבן. זכיתי באבא טבח שאוהב לרקוח מתכונים מיוחדים. פשוט איש אשכולות, שכל מה שנגע בו צלח וצמח. לפני שנסעתם לטיול ממנו לא שבת, זכיתי לבלות איתך. אם הייתי יודעת שאלו יהיו הרגעים האחרונים שלנו יחד, הייתי אומרת לך כמה אני אוהבת אותך וכמה אני גאה להיות הבת שלך. אם הייתי יודעת שאלו הרגעים האחרונים שלנו יחד, הייתי מחבקת אותך עוד ועוד ועוד... שיספיק לעוד ימים רבים בלעדיך. לפני שיצאתם, אמרת לי "אני לא זקן, אני לא טס לאירופה", בעיני ובעיני כל מי שהכיר אותך, היית צעיר בלב ובנפש וככזה נזכור אותך תמיד. תמיד מטייל כאחד התרמילאים ותמיד מצלם את כל החוויות שלכם.

6/8/1945 נפלה פצצת אטום על הירושימה.
6/8/2017 נפלה פצצת אטום על המשפחה שלנו, ביום שקיבלנו את הבשורה המרה מכל, אתה ההירושימה שלנו... ומאז, נשארנו המומים וכואבים את לכתך בטרם עת והמשפט של ליאם, שהפך למשפט של המשפחה כל כך חזק... "בנופים חיית ומנופים לא תשוב". אתה הגיבור שלי, הגיבור של כולנו. לחמת במלחמות ישראל, היית בחטיבת הצנחנים ששיחררה את ירושלים (חטיבה 55) ואפילו כתבו עליך בית בשיר.. "אמר החייל מאשדות יעקב, ירושלים שלי". הפרידה ממך היתה ועדיין מאוד קשה וכואבת והדמעות חונקות בגרון כל פעם שאני חושבת עליך...

עמוס גל – שנה בלעדייך

אבא

מי חשב שכך יהיה ?
לא להאמין אבל שנה עברה
שנה שבה בכינו נחלים של דמעות
שנה שבה כאבנו את האובדן
שנה שבה אנחנו מתגעגעים ללא סוף
שנה שבה גדלנו, התבגרנו ולמדנו שאנחנו
יכולות (ויכולים) גם לצחוק ביחד עם הכאב
כי איך אפשר אחרת כשזכרים בשטויות
שאהבת לעשות?

שנה שבה חגגנו ימי הולדת חסרים ועם עצב
בפנים למרות החיוך
שנה שבה למדנו להכיל, לקבל, לתת, להבין,
לזכור ולהתגעגע המון המון להתגעגע ...
לשיחות, לשטויות, לצחוקים, לארוחות שבת
עם האוכל המיוחד שלך לניחוחות שהיו
עולים מהמטבח לשיחת הטלפון ביום רביעי
ששואלת 'מה קורה בשישי ? אצלנו או
אצלך?' געגוע לתקתוק המצלמה ולסיפורים
שנלווים אליה...

לטיולים הקצרים והארוכים.
תמיד תשאר אבא, סבא, אהוב שיודע לתת
עצה ביחד עם בדיחה או קריצה שטותניק
אמיתית... מלא בשמחת חיים מקווה ששם
למעלה ביחד עם כולם אתה מבשל להם,
ומצחיק אותם כי פה למטה אתה חסר. כל-
כך חסר שזה לא מפסיק לכאוב והדמעות
נוזלות ככה סתם פתאום בלי התרעה....

אוהבים מתגעגעים ללא סוף ומתקשים לקבל
שזהו, לא תחזור יותר. לא נשמע יותר
את... "אבאליה בוא ללונה פארק" או את...
"קפה בחדר המייסב" ואת: "אוי ויי אכלתי
יותר מידי מי בישל את זה?...". ועוד ועוד
משפטי מפתח שכאלו.

מי ידע שכך יהיה? שתעבור שנה?

אוהבים - רות והרצל ארבל, שחק וליאם

יום עצמאות ראשון בלעדייך.

"אתמול הרגשתי יותר מאי פעם חוסר
משמעות, היית חסר בשורה הראשונה בטקס
של יום העצמאות עם המצלמה והווסט
המצחיק שלך שהיית אומר שאתה
מהתקשורת ומציג לי את התג שם שלך
והיית צוחק. היה הכי קל למצוא אותך
בקהל, תמיד בולט לעין, אלה היו הפלאשים
של המצלמה שהסגירו אותך, הפעם לא
מצאתי, ישבתי בחיבוק ידיים וחिפשתי ואז
בחלק של הזיקוקים כבר בזיקוק הראשון
הבנתי את כמות החוסר משמעות שנפלה
עליי."

ליאם

במלאות שנה לפטירתו של

עמוס גל ז"ל

נעלה לקברו ביום ה' 16/8/18

בשעה 17.00 בבית-הקברות

לאחר האזכרה

נתכנס במועדון לחבר

ונצפה במצגת – נמיביה: בעיניים שלו



אירית, רות, מוכן ופני האשכחה

מתפקדים או נכחדים

בקיבוצים ועוד. ברגיל מצין שבשנים האחרונות לא נעשתה פעילות אקטיבית בנושא זה, כאשר בעיית הבעיות היתה שפרוייקט ההתפקדות היה בידי המפלגות, כאשר כל אחת דאגה לעצמה. השוני הגדול פה הוא שהתנועות כתנועות פונות לקיבוצים, ובעיקר לחברים ולחברות, בקריאה יתפקדו. כאשר והחשיבות הינה עצם ההתפקדות, אומר ברגיל. והכוונה שלנו לערב בעניין את המחלקות הפוליטיות ולפי שעה לא ידוע לי על התנגדות כלשהי מצידן למהלך, להפך, ישנה בתוך התנועות הבנה ותמיכה מאד רחבה. אגב: את הסלוגן המופיע בכרזות ובשלטי החוצות, יצר יועץ הפרסום של הקמפיין, אורי לבנה, שעם המשרד שלו אנחנו עובדים, כמו גם עם דוברות התנועה ושאר המחלקות הרלוונטיות בתנועה. בנינו מערכת של נאמנים בקיבוצים לפרסום ולהתפקדות ועם סיום שלב החשיפה, נתחיל במשנה מרץ לפעול להגדיל את שעורי ההתפקדות, באמצעות קמפיין הסברה ממוקד, כאשר בשורה התחתונה מדובר במערכת התפקדות אינטרנטית, שדרכה אפשר להיות חבר בכל מפלגה מפלגה מבלי צורך התיווך. הגדלה משמעותית של מספר המתפקדים, ולא משנה לאיזו מפלגה, תעזור לנו בסופו של דבר להשפיע, וכוונתנו להגדיל את מספרם של המתפקדים בתנועות הקיבוציות בחמישים אחוז. אין ספק שזה אחד הקמפיינים החשובים שהתנועה לקחה על עצמה להוביל בשנים האחרונות, ואם נצליח בו, אזי ההשפעה על ביצור האינטרסים הנוגעים לעתיד ההתיישבות היא קריטית ולא תסולא בפז.

מזכיר התק"צ ניר מאיר אומר שהכח הפוליטי האמיתי במדינת ישראל לא מצוי בידי האזרחים אלא בקרב מוסדות ומנגנוני המפלגות ומכאן חשיבות המפקד. למרות שאני איש המחנה הציוני, אומר מאיר, אני סבור שחבר קיבוץ שעקבי בדעתו, אפילו

סוף בעמוד הבא



כרזות בנוסח זה מעטרות לאחרונה את חצרות הקיבוצים, חלקן כמו זו שצולמה אצלנו ללא איזכור שם המפרסם. קיבוצניקים נטולי תודעה פוליטית (וכאלה יש בשפע מסתבר), מרימים גבה ומתקשים להבין ולהפנים את פשר הכתובת שעל הקיר.

אל ראשי התנועות הקיבוציות (תק"צ, הקיבוץ דתי) והארגונים הכלכליים שמלווים אותן, מחלחלת בשנים האחרונות הבנה, בדבר ירידה גדולה מאד בכמות המתפקדים בקיבוצים - סממן שאינו יחודי ומאפיין חלקים רחבים בחברה הישראלית. אזרחים סבורים שממלאים את חובתם הדמוקרטית בכך שמטילים אחת לארבע שנים פתק לקלפי, ולא מודעים לחשיבותה של התפקדות, אומרים ראשי התנועה.

לאור התחושה העגומה הוקם צוות בראשות מזכ"ל התק"צ לשעבר גברי ברגיל (רמות מנשה) שהתבקש להוביל מהלך מתוזמן של התפקדות בקיבוצים, רגע לפני הבחירות הקרובות. היוזמה קיבלה את ברכתן של ראשי התנועות הקיבוציות וכנ"ל ראשי האירגונים הכלכליים וברית פיקוח.

למרות שבשיעורי אזרחות מדגישים לנו שמי שמצביע משפיע, אומר ברגיל, המציאות מלמדת שמי שמתפקד משפיע הרבה יותר, והתחושה היא שחייבים לחדד אצל חברי הקיבוצים את ההבנה שהתפקדות הוא אקט משמעותי, ושבעלות כספית מינימלית (כ-100 ש"ח לשנה) יכול גם חבר מן השורה להשפיע על דמותה של מדינת ישראל, עם דגש על אספקטים שקשורים במהות שלנו כמו: התיישבות, שמירת החקלאות, בניה

מתפקדים או נכחדים – סוף

נר נשמה חודש אוגוסט

ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	שמואל	אוסקובסקי
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מיכאל	בן-דוד
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מנחם	יפה
ד' אלול תרצ"ו	22.8.1936	ישעיהו	גרינמן
ט"ז אב תש"ג	17.8.1943	יוסף מאיר	קסטן
ד' אב תש"ו	1.8.1946	אסתר	ירושבסקי
ג' אלול תש"ז	19.8.1947	יוסף	הוכברג
ט' אב תשי"ד	8.8.1954	מנחם	גמורמן
כ"ד אב תשט"ז	1.8.1956	יובל	גלי
ו' אב תשי"ט	10.8.1959	ברוך	גולדשמיט
כ"ה תמוז תשכ"ז	2.8.1967	מירהלה	גפני
י"ט באב תשל"א	10.8.1971	דן	זאבי
י"ז אב תשל"ד	5.8.1974	פנינה	חזן
ט"ו אב תשמ"ב	5.8.1982	מרדכי	מגיני
ז' אלול תש"ן	28.8.1990	שלום	חזן
כ"א אלול תשנ"ג	8.8.1993	מלכה	מהגר
י"ג אב תשנ"ה	9.8.1995	מיכאל	בן-ארצי
י"ב אב תשנ"ז	15.8.1997	שמחה	גולני
ז' אלול תשנ"ט	19.8.1999	סוניה	בורשטיין
ט"ו אלול תשס"ב	23.8.2002	יוסף	חלק
ט"ו אב תשס"ד	2.8.2004	גדעון	כהן
ו' אלול תשס"ד	23.8.2004	מרים	דון יחיא
ט' אב תשס"ו	3.8.2006	מרים	בן-פורת
י"ד אב תשס"ו	8.8.2006	מורן	כהן
ט"ו אב תשס"ט	5.8.2009	צילה	כהן
ו' אלול תשע"ה	21.8.2015	יאיר	ברקאי
י"ד אב תשע"ז	6.8.2017	עמוס	גל

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט.



ליכודניק, שיתפקד לליכוד, כי שם השפעתו תהיה גדולה בהרבה משל אזרח שאינו מעורב. כל חבר קיבוץ שיתפקד למפלגה כלשהי, הכח הפוליטי שלו יעלה, וככל שיהיו יותר חברי קיבוץ במרכזי מפלגות, כוחה של התנועה הקיבוצית יעלה מאד, וזה מה שאנחנו מבקשים. בגזרה שלנו מדובר על שלוש מפלגות מובילות: המחנה הציוני, מרץ והבית היהודי, ומעבר לזה מי שבא ברוך הבא. במספרים מוחלטים ניר מדבר על פוטנציאל של קרוב ל-13,000 מצביעים.

אבנרן

ברכות חמות להחלמה מהירה

לאודי אשכנזי

ולרנה הוימן

החזירו לי את ארץ הצבר

הכנימה שמכסה את כל חלקי הצמח מפרישה חומרים שמסייעים לה להיזון מהנוזלים שבצמח, והחומרים האלה ממיתים את רקמותיו. הצברים הנכנעים לכנימה משנים את צבעם לצהוב ולבסוף מתייבשים ומתים.

במולדתה שבמרכז אמריקה, יש לכנימה אויבים טבעיים הממתנים את צפיפותה ועל כן האצברית חיה שם בדו-קיום עם הצבר ואינה גורמת לנזקים מיוחדים. בכמה מקומות, ובהם דרום אפריקה, אוסטרליה והודו, הביאו את הכנימה כדי להשמיד אוכלוסיות של מיני צבר פולשים.

קק"ל לעזרת הצבר

אגף הייעור של קרן קימת לישראל מודע לגודל הבעיה, ואנשיו משתפים פעולה עם פרופ' צבי מנדל למציאת פתרון שיציל את הצבר.

הגישה להדברת מזיקים, בעיקר בשטחים הפתוחים, חייבת להתבסס על אמצעים ידידותיים לסביבה. ריסוס מאות אלפי דונם בחומרי הדברה או עקירת יערות כדי להשמיד מזיק, הם צעדים לא נבונים, לא כלכליים ואף לא יעילים לאורך זמן, והצעד המתבקש הוא אקלום אויבים טבעיים ספציפיים של המזיק כדי להפחית את נזקיו לרמה נסבלת.

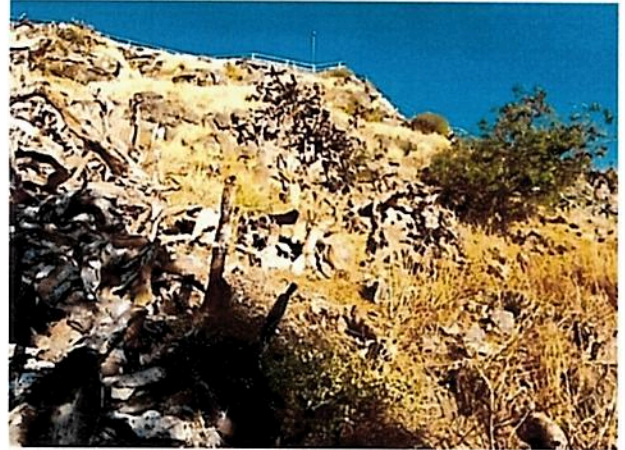
תחילה פוזרו אלפי מושיות (חיפושית "פרת

משה") מהמין *Cryptolaemus*

montrouzieri שמקורן באוסטרליה. המושיות גודלו במפעל ביו-בי שבשדה אליהו. מין זה, שאינו בררני וניזון ממגוון רחב של חרקים, ניזון גם מהאצברית אבל התגלה כבלתי יעיל.

הפתרון נמצא במקסיקו. גידול המוני של צברים על פני שטחים נרחבים חייב את המגדלים להדביר מזיקים שונים של הצבר באמצעות חומרי הדברה. הריסוסים השמידו את האויבים הטבעיים של האצברית, וזו החלה לגרום נזקים קשים לצבר גם שם. המקסיקנים פתחו במחקר העוסק באויבים

סוף בעמוד הבא



מצפה לשלום: לפני ואחרי החקפת האצברית

בני יהב, ביקש ממני לבקר בדרום הגולן, שם לא היה מאז סיום שרותו בצה"ל. במסגרת אותו ביקור הגענו למצפה לשלום הסמוך לכפר חרוב, שם ניתן לצפות בעין בלתי מזויינת באגם הכנרת במלוא תפארתו. אלא שמה שצד את עיני, לא היתה הפעם הכנרת, כבודה במקומה מונח, אלא משוכות הצבר המשתרעות בבוסתן שמתחת למצפה (ראה תמונה תחתונה) שבעבר הלא רחוק כיסו את מלוא רוחב העין (תמונה עליונה) ולפתע הפכו לבית קברות.

מן הספרות אני למד שמדובר בכנימת מגן ששמה הלטיני *Dactylopius opuntiae* או "אצברית ממאירה" בשפת קודש, שממיתה בזה אחר זה צמחי צבר מאזור לבנון בואכה מטולה ועד הגליל התחתון. המחלה הממארת התגלתה בלבנון שם מכנים אותה "מחלת הכותנה", על שם הצבע הלבן של גוף הכנימה, שמקורו בשעווה שהיא מפרישה.



ברפת נטופה

החזירו לי את הצבר – סוף

ייצור חלב

עד סוף יולי ייצרנו 517,000 ליטר יותר מאשתקד עם חריגה משמעותית בחלב. ייצור חלב - 1-7/2018 – 7,327,000 ליטר. ייצור חלב - 1-7/2017 – 6,810,000 ליטר. חולבים כ-960 פרות והחליבות עדיין ארוכות, כ-6 שעות כל חליבה. ברבעון השני חלה הרעה ביחסי המחירים. מחירי המזונות עלו משמעותית ומחיר החלב מתעדכן כל רבעון. ברבעון השלישי נקבל תוספת של 8.2 אג' למחיר החלב והתוצאות הכלכליות ישתפרו בהתאם.

כללי

כפי שכולנו קוראים הרפת ממשיכה להיות במרכז סערה ציבורית. ישנם כוחות שמעוניינים לשבור את תכנון החלב ולבטל את מחיר המטרה. 'הסכם לוקר' בתוקף עד סוף 2019 כך שיש זמן למחשבה ודיונים. דבר אחד בטוח, באם תהיה ירידה חדה בתשלום שיינתן לרפתנים, לצרכן לא יהיה מחיר נמוך יותר-במקרה זה המחלבות והיבואנים "יחגגו".

מכון חליבה חדש

נמצאים בשלבים האחרונים של התכנון. התחלנו להריץ את קבלת האישורים בתקוה שעוד השנה נתחיל בבניה שתמשך בערך כ-10 חודשים.

בצוות

בסוף השנה שעברה נפרדנו מ-3 תאילנדים ותיקים ובחודש הבא מסיים תאילנדי נוסף. קיבלנו מהמשקים 3 תאילנדים במקום המסיימים, ואת הרביעי נקבל בהמשך. הצוות הבסיסי נשאר כפי שהיה עם מוטיבציה גבוהה ועבודה קשה.

בשם הצוות – **מוטי רחמים**

טבעיים של האצברית וגילו שני אויבים יעילים במיוחד ובהם מושיית מהמין המקסיקנית שנמצאת כיום בישראל בהסגר, עד שיוכח כי פיזור אוכלוסיות שלה ברחבי הארץ לא יגרום נזקים לחרקים מקומיים. הכוונה היא לשחרר את אוכלוסיות המושיית באביב ולהציל את משוכות הצבר מאימת האצברית.

מורשת, נוף וכלכלה

מלבד היותו סמל וחלק מנוף המורשת של ישראל, לצבר יש גם חשיבות רבה כגידול חקלאי. קל מאוד לגדל אותו. הוא מסוגל לצמוח בבתי גידול מדבריים ומסתפק במים שאיכותם נמוכה. זרעיו אינם נובטים בטבע בישראל ועל כן אין סכנה שאוכלוסיותיו יתפרצו ויתפשטו על חשבון הצמחייה הטבעית. מפירות הצבר אפשר להכין מטעמים, וגבעולים של זני צבר חסרי קוצים משמשים מזון טוב לצאן ובקר. במקומות רבים ובהם סיציליה, ספרד ודרום אפריקה מגדלים כיום צבר כגידול חקלאי. קק"ל, המנהלת כשני מיליון דונם של יערות, חורשים ושטחים פתוחים, משקיעה משאבים רבים במחקר ובפיתוח מגוון רחב של נושאים בתחום שיקום וטיפוח של מערכות אקולוגיות" אומר ד"ר דוד ברנד, יערן ראשי ומנהל אגף הייעור בקק"ל. "שימור אוכלוסיות הצבר הוא אחד מני נושאים רבים. אנו רואים בצבר ערך חשוב בשטחים הפתוחים ונעמיד את הידע והמשאבים שלנו כדי להגן על אוכלוסיותיו בישראל וגם מחוצה לה. כבר בשלב הזה פנו אלינו מאתיופיה כדי שנסיע בהדברת האצברית, שהגיעה עד אפריקה וכבר החלה להזיק גם שם לאוכלוסיות הצבר. לפנינו הזדמנות נוספת להוכיח את יכולתה המדעית של ישראל ולסייע לפתרון בעיה כלכלית בקנה מידה עולמי".

ערך אבנרון

כתיבה: יעקב שקולניק,
פורסם בתאריך: 23.11.16

מי ומה באשדות

(מוקף עמודונים) לפניו תמרור 'עצור' דהוי ושיח נוסף סמוך לשפת הכביש. ביניהם (לא נראה בתמונה) מונח כלי חקלאי ישן מסוג 'מעגלה' שהציב בזמנו הגנן אדי ז"ל. על הכביש הסואן שבין המדרכה וצל תמר, אין סימון של מעבר חציה. שני השיחים, הכלי שביניהם והתמרור - **משבשים לחלוטין את שדה הראיה**, הן עבור הולכי הרגל (או רוכבי האופניים) והן עבור הנהגים, שכלל לא מודעים לאפשרות שמישהו יחצה להם את הכביש, וספק אם יצליחו לבלום. סכנת נפשות!!!

הפתרון למצב פשוט ביותר לטעמי:

א. להסיר את שני השיחים ב. להזיז את הכלי החקלאי והתמרור ממקומם. ג. לסמן מעבר חציה.

העדר פתרון בנוסח זה - פרושו **מלכודת מוות** וכדאי שנזכור זאת!!

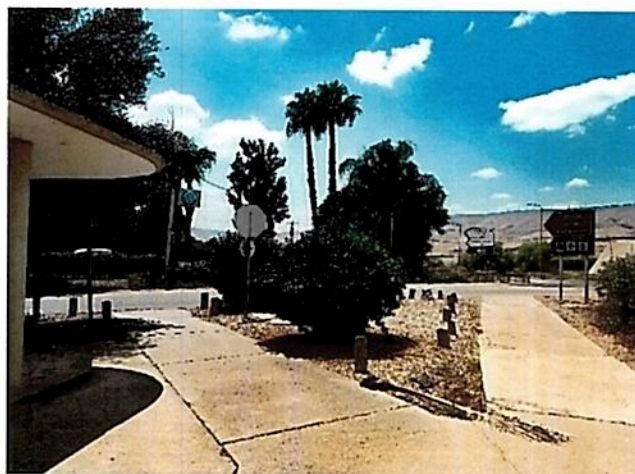
פניתי בנושא לכל כתובת רלוונטית באשדות, כולל תמונה שפרסמתי בעלון אשדות, אך פרט לגיזום שיחי ההרדוף שמימין למדרכה הרחוקה (שממילא אינם מהווים סכנה) לא נעשה דבר. האם מחכים לאסון הבא כדי לעשות זאת?!

טרור חקלאי. סיפור מוכר וידוע שחוזר על עצמו בכל שנה. בעלי עדרים שמסוכסכים ביניהם, מציתים זה לזה שטחי מרעה, כאשר הנפגע העיקרי הוא בעל חלקת האבוקדו הסמוכה שהאש חדרה אל מטעיו. רוב ההצתות הללו נעשות בשעות בין הערבים השוממות מאדם, בגיבוי רוח מערבית שמסיתה את האש במהירות. זה קרה השבוע במורדות סירין, סמוך מאד למטעים של אשדות, ואלמלא הגעה מהירה יחסית של כוחות הכיבוי עלול היה להגרם נזק כבד. נקווה שאגודת 'השומר החדש' שלקחה על עצמה להאבק בטרור החקלאי לסוגיו, תראה נחישות והתמדה ואולי עם הזמן גם נראה תוצאות.

המשך בעמוד הבא



שילוב דורות מרגש: מיקה בארי, בתם של יותם ומייגן, דור רביעי באשדות, חבוקה בזרועותיה של רינה פלג, נצר לדור השני (צילמה: עדי גרוסמן).



את המקום הזה כולנו מכירים. שתי מדרכות מקבילות, שביניהן אי תנועה, המחברות את תחנת האוטובוס הישנה עם כביש הגישה לאשדות בסמוך לכביש 90, וממנו ליצל תמר'. המבקש לחצות ברגל לצל תמר משתמש באופן טבעי במדרכה הקרובה יותר לתחנה, שהיא דווקא המסוכנת. איפה הבעיה? במרכז התמונה ניתן לראות שיח

מי ומה - המשך

חמו) שהשיב לאותם מבנים זנוחים מעט חן נעורים. בבתים אלה שוכנו בעיקר בסטודנטים, והדבר ניכר היטב בדלתות שצבען דהה, דשאים מיובשים ואנדרלמוסיה מוחלטת של רהיטים ישנים שהוצבו בחוץ, חשופים לגשם ולשרב.



פינה זניחה בחיינו. 'החצר האחורית' של בית המתפרות הישן. מקום יפה, שלאורך השנים היו נסיונות לעצבו כגן אקולוגי אך חזר לסורו.



בימים אלה שהבריכה סגורה זמנית, לצורך טיפול בליקוי שהתגלה, חייבים לתת קרדיט למנהלה **גיל אלטר** שנטל על עצמו את תיפעול המקום בתנאים לא פשוטים, ועושה זאת ברצינות ובאחריות ראויים לכל שבח. בזכות ערנותו של גיל, הורחב השטח המוצל בתוך הבריכה וגם מחוץ לה ונפתרה, סוף סוף, בעיית חוסר הלחץ הכרוני במתקן המים

סוף בעמוד הבא

הרוצח השקט. שני עצי תמר שמתו זקופים, אחד סמוך למשפחת היימן, השני ליד אריק מעיין הם ככל הנראה פעולה של מזיק חדש-ישן ששמו חידקונית הדקל שזחליו עושים עבודה שקטה ויעילה וממיתים עצים בזה אחר זה. בזמנו חשבו שמקור הבעיה הוא 'הדקל הקנרי' ואכן רוב העצים הללו נכרתו. עתה מתברר שיש נשאים נוספים.



בתים 43 ו-44 כמו בית גם א', שופצו בזמנו עבור סטודנטים כחלק ממחשבה לשמר מבנים מראשיתה של דלהמיה אשדות. הרעיון היה טוב, כך גם הביצוע (אהרון בן

מי ומה - המשך

הלכו לאיבוד – יוסי בנאי

הלכו לאיבוד מתוך חיפזון
קצת שכל ישר וגם הגיון.
אבדה התמימות, גם היא נעלמה,
ויחד איתה אבדה התבונה.

אבד הרצון, אבדה גם צניעות,
במשך הזמן אבדה הרעות.
אלפי מלים וההבטחות
גם הן נעלמו לכל הרוחות.

הלכו לאיבוד נופים ומראות
המון כוונות טובות ויפות,
אבדו פרדסים במלוא פריחתם
ברזל ובטון צמחו במקומם.

הלכו לאיבוד שירים יחפים,
ירח מלא, גני אוהבים,
מבט מבוייש, ילדה עם צמות,
ואיפה ההוא שהלך בשדות?

איבדנו נימוס וגם הליכות
איבדנו ת'ראש מרוב הצלחות
היה קצת כבוד גם הוא נעלם,
היו חברים – איפה כולם?
הלכו לאיבוד נופים מוכרים,
ספסל ושדרה וחום נעורים.
לאן נעלם הזמן שחלף,
ואיפה הדבש וכל החלב?

אז מי ששמע – או מי שמא
נוף שאבד – אש שכבתה
חליל של רועים – עובד אדמה –
שיעשה טובה ולנו יחזיר את האבדה.

את life!

עלון 1516
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון



הקרים הניצב סמוך לכניסה, בעיה שמוכרת
שנים ולא נמצא לה פתרון הולם (יזה מה ישי
היתה התשובה הנפוצה). גיל הביא איש
מקצוע, הבעיה נפתרה אחת ולתמיד, ויותר
לא צריך להביא בקבוקים מהבית.

יתרון של עגלות האשפה הגדולות, אומר
א.מ, הוא שהמכסה שלהן כבד ומסיבי (חבל
שלא ניצן לפתחו ברגל) ואינו מאפשר
לחתולים להשתחל לתוכם בנקל. מצד שני,
הוא מעיד על יריחות קשים הבוקעים מפנים
הפח ומאלצים חלק מהמשתמשים להניח
את שקיות הזבל בצד ולברוח. הוא מזכיר לי,
שפעם היה עובר מטעם המועצה שריסס את
הפחים לאחר ההורקה. היום מסתבר שכבר
לא...

הערה קטנה: חבר שחזותה של אשדות יקרה
לו מאד, ולכן יצר את הגינות המרובעות
שלאורך שדרת הפיקוסים, החליט הפעם
להשיב עטרה ליושנה. הוא גרר את מכונת
הבטון שעל יד האורווה, הכין עבודה משטח
אותו ריבד בחצץ, ועליו הניח את הכלי
החבוט על ארבעת גלגליו המפונצ'רים, ללא
נגיעה של צבע, ללא גומת חן, ללא מגע אישי.
הרעיון טוב. הביצוע - יש מקום לשיפור.

**פיסול פיקוסי טבעי - אחת מפינותיה היפות
של אשדות.**

